

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 36.

Ellevte Sæssion.

17de Møde.

Lørdagen den 7de Januar Kl. 7 Aften.

(Fortsat.)

S. Pedersen (fortsat): Jeg skal i den Anledning kun tillade mig at bringe i Erindring, hvorledes det gik, da Loven om Troesfrihed i 1850 var for; det vil vistnok mindes af Enhver, som her er tilstede, med hvilken Uvillie den blev modtagen af den store Fleerhed, saavel her i Salen, som ogsaa rundt omkring i Befolkningen; man sagde ogsaa dengang, at der ikke var sølt nogen Trang dertil; ganske vist, man sølte sig tværtimod heelt tryk under det Herredømme, som Staten havde tiltraaet sig over Kirken igjennem en saa lang Marvælle, og hvorfor sølte man sig tryk? Fordi der var Mangel paa kirkeligt Liv. Netop saalænge man ikke føler nogen Trang, er det et Beviis paa, at Savnet er allerhaardest navnlig i aandelig Henseende. De selsomme Mænd, som med en særlig Varme optraadte mod det Spændte Forslag, ere senere vistnok komne til Erkjendelse af Lovens Gavnlighed, og jeg holder mig overbevist om, at der saavel blandt de Læge som blandt de Lærde af dem, der dengang vare dens Modstandere, findes Mange, som ikke for nogenformelst Priis vilde undvære det Gode, som de derved ere komne i Besiddelse af. Den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 2den Valgkreds (Krogsh) har sagt, at vi ved Loven om Troesfrihed havde faaet Alt, hvad vi kunne forlange i kirkelig Henseende; jeg kan ikke være enig

med ham deri; jeg troer navnlig, at de Principer, som ere Grundtanken i dette Forslag, saavel som adskillige andre, ogsaa høre med, hvis der skal være virkelig Frihed i Folketirken. Der er vel af Flere blevet henviist til, at man kunde gaae ud af Folketirken, naar man ikke fandt sig tilfreds med de Former, som den foreskriver, men det troer jeg ingenlunde er Hensigten med en Folketirke, naar den skal være sand, og navnlig troer jeg ikke, at det kan være Hensigten, at man skal vise dem udenfor, fordi de ikke kunne følge Formerne i alle deres Enkeltheder; vi skulle tværtimod meget ønske, at Folketirken bliver saaledes indrettet, at saa Mange som muligt kunne rummes derinde og finde et hyggeligt Hjem i den. Den ærede Rigsdagsmand for Solbøl Amts 2den Valgkreds (Tscherning) har meget rigtig anført betræffende Præsten, at han er Statens Tjener, saalænge vi have en Folketirke; men desuden er han saa sammenbunden med Staten, at man ikke kan see, hvor man skal ende eller begynde; han er Statens Tjener, han er Statens Embedsmand, og saalænge han kaldes af Staten, seer jeg ikke noget Uhyggeligt i, at han fører de saakaldte Kirkebøger. Derimod kan jeg ikke være enig i den Tanke, at vi fremdeles i det Væsentlige skulle følge den Vej, der hidtil er fulgt. Naar der saaledes er Spørgsmaal om, hvorvidt der er Trang til en saadan Frihed, som Forslaget giver, saa vil jeg i Modsetning dertil spørge det ærede Thing om, hvilke Midler der i den danske Statskirke have virket meest ødelæggende paa det kirkelige Liv; er det ikke den Dvang, som har været fulgt, den Sædvansag, som har